

آیین نامه ی تازه

در شماره دی ماه پارسال این ماهنامه، در باره ناروا بودن "پشتیبانی مالی از کنگره ها و همایش ها، از سوی پزشکان و پیراپزشکان" نوشتیم و آنرا سهم خواری دانستیم. چندی پس از آن آیین نامه ای از سوی نظام پزشکی پخش شد که درستی سخن ما را نشان می دهد. جای سپاسگزاری است که سرانجام پس از سال ها چنین آیین نامه ای نگاشته شد. یکی از چالش های صنفی که به ناروایی ها می شود اجرایی نشدن آیین نامه و دستورهای صنفی است. فراموش نمی کنم، یک بار به یکی از همکاران در یک نشریه گفتم، مگر تکرار هر ماهه آگهی ها مجاز است، و پروانه دارید؟ پاسخ این بود پروانه ها دست خودمان است. آری او نیاز به پروانه نداشت زیرا ریش و قیچی دست خودش بود. بی گمان هیچ ناروایی هایی در تبلیغات، بی داشتن پشتوانه انجام نمی شود. اگر همکاران خوب بنگرند، بیشتر پزشکان و پیراپزشکانی که در سهم خواری دستی دارند، به گونه ای دارای پشتوانه ای هستند. این پدیده تازه نیست و پیشینه ی آن بر می گردد به آغاز گسترش شهر نشینی بشر. روی هم رفته پیکار با ناروایی ها، خویشکاری سازمان نظام پزشکی است. افسوس، تا هنگامی که فرشتگان سازمان های نظام پزشکی خود نیز در همه جا همه کاره هستند، نمی توان چندان به درست شدن کار خوشبین بود. چاقو دسته خودش را نمی برد. کسانی که پی گیر ناهنجاری های پزشکی هستند، باید بی طرف باشند. پدیده ای که می توان گفت چندان کهنه نیست و پس از پایان جنگ تحمیلی نمود بیشتری پیدا کرد، پیدایش کسانی در صنف های پزشکی که نقش پدر خوانده دارند. پدر خوانده های پیش از انقلاب، بیشتر پشتوانه ی دولتی داشتند. پس از انقلاب پدر خوانده ها، دارای پایگاه های گونه گونه هستند. این پدیده، دارای پیچیدگی ویژه ای است که برای آگاهی از آن باید تاریخچه دانشگاه ها و وزارت خانه ها را بررسی کرد. روی هم رفته، گسترش بی رویه ی دانشگاه های پزشکی، پیدایش سازمان های موازی گونه گونه، و نبود هماهنگی یگانه در مدیریت پزشکی ایران، و دیژیتالیزه و سامانه ای شدن پزشکی، انگیزه های زمینه ساز این پدیده است. گرچه در میان پیشکسوتان و مسوولان، کارساز و دلسوز هستند، ولی برخی مایه ی باند بازی و دسته بندی می شوند. سال ها فرمان سازمان ها را گرفته و رها نمی کنند. برخی که خود در بخش دولتی پستی هم ندارند ولی آنجا را حیات خلوت خود کرده اند. اندام های جوان سازمان ها، به ناگزیر باید پیرو آنان باشند تا بتوانند، در سازمانی برگزیده شوند. این کسان، نه تنها برای آیین نامه ها ارزشی نمی گذارند، خود فرنود بیشترین ناروایی ها هستند. بدین روی تا هنگامی که انجمن ها و نهادهای خصوصی پزشکی، استقلال راستین خود را پیدا نکنند، نمی توانند، با ناروایی ها پیکار کنند. گفتنی است که در این میان، بازهم در بخش درمان نسبت به برخی بخش ها که در سایه هستند و هیچ مدعی ندارند، ناروایی کمتر است. برای نمونه آیا تا کنون شده کسی کار کرد سازمان های بهزیستی را زیر ذره بین قرار دهد؟